

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Vég Tibor (címe) pártfogó ügyvéd által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek a (jogi főelőadó neve) jogi főelőadó által képviselt Budapesti Fegyház és Börtön (címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indult perében a Fővárosi Bíróság 2011. január 28-án kelt 64.P.22.658/2009/20. számú ítélete ellen a felperes részéről 21. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A Fővárosi Ítéltábla megállapítja, hogy a felperes képviseletét ellátó dr. Vég Tibor (címe) pártfogó ügyvéd munkadíját teljes egészében a Magyar Állam viseli.

A le nem rótt 600.000 (hatszázezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes kereseti kérelmében 10.000.000 forint nem vagyoni kártérítés iránti igényt terjesztett elő arra hivatkozással, hogy az alperesi büntetés-végrehajtási intézetben a büntetése letöltésének idején - ... és ... között - egészsége károsodott, mert annak ellenére, hogy nem dohányzik, több esetben is dohányzók között helyezték el, s bár gyakran volt migrénje, a gyógyszerrel való ellátásáról az alperes nem gondoskodott és gerincferdülése ellenére nehéz fizikai munkát kellett végeznie.

Az alperes a felperes vizsgálatát ellátó orvos véleménye alapján kérte a kereset elutasítását és vitatta, hogy a felperesnek egészségkárosodást okozott volna, tekintettel arra is, hogy a felperes a dohányzási szokásait többször is megváltoztatta.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította és megállapította, hogy a 600.000 forint kereseti illetéket, valamint a pártfogó ügyvéd munkadíját a Magyar Állam viseli.

Az ítélet indokolásában a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján azt rögzítette, hogy a felperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek nem tett eleget, nem igazolta kára bekövetkeztét, annak összecszerűségét, továbbá a kár és az alperes jogellenes magatartása közti ok-okozati összefüggést, ezért keresetét az elsőfokú bíróság, mint bizonyítatlant elutasította.

Határozatának indokolási módját a Pp. 221. § (3) bekezdésében foglaltakra alapította, tekintettel arra, hogy az ügy jogi megítélése egyszerű volt.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést.

Előadta, hogy az alperesnek kellett volna bizonyítani azt, hogy a felperesnek biztosította az egészségügyi okból „rendkívül fontos dohánymentes zárkát”. Az alperes a felperes zárkában való elhelyezéséről tételes felsorolást nyújtott, de ebből félreérthetetlen bizonyítás nem volt fellelhető.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetésével a másodfokú bíróság teljes egészében egyetértett.

A Fővárosi Ítéltábla csak utal arra, hogy a perben a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperes megsértette személyhez fűződő jogát. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az alperes által rendelkezésre bocsátott iratokból megállapítható volt, hogy a felperes több esetben is módosította a dohányzási szokásait, ezen kívül az orvosi vizsgálat is alátámasztotta, hogy egészségi állapotánál fogva fizikai munkavégzésre alkalmas, ezt a minősítést az orvosi vizsgálatot követően a felperes nem sérelmezte. Ilyen körülmények között az alperes terhére jogsértést megállapítani nem lehetett, ebből következően a nem vagyoni kártérítésre kötelezésének törvényi feltételei sem álltak fenn.

A felperes jogorvoslati kérelme az elsőfokú bíróságnak a Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontjában foglalt nem vagyoni kártérítés iránti igény tekintetében hozott döntésére is kiterjedt.

A Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontja kimondja, hogy akit személyhez fűződő jogaiban megsértenek, kártérítést követelhet a polgári jog általános szabályai szerint.

A Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján az, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Abban az esetben mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A nem vagyoni kártérítés jogintézménye tehát az általános személyiségvédelem eszköze, alkalmazásának feltétele, a nem vagyoni kártérítés megfizetésére vonatkozó igény jogalapja valamely személyhez fűződő jog megsértése.

Mivel ezen jogintézmény sem szakítható el a kártérítés általános szabályaitól, megállapításához a jogellenes, felróható magatartáson felül szükséges olyan hátrány bekövetkezése, amely csak nem vagyoni kártérítéssel orvosolható, és a kettő között okozati összefüggésnek is fenn kell állnia.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a felperes sem a jogsértés tényét, sem az azzal összefüggésben felmerült kárát nem bizonyította. Az elsőfokú eljárás során a felperes a nem vagyoni kártérítés iránti igénye tekintetében okirati vagy egyéb bizonyítékot nem csatolt, kereseti kérelmének alátámasztására bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, semmilyen bizonyítást nem ajánlott fel. A másodfokú bíróság megítélése szerint a keresetében előadottak önmagukban nem voltak alkalmasak az állított alperesi jogellenes magatartással összefüggésben esetlegesen felmerült kártérítés iránti igénye alátámasztására.

A másodfokú bíróság mindezekre tekintettel a Pp. 253. § (2) bekezdése, valamint a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta és a fellebbezési eljárásban felmerült költségről a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott, figyelemmel arra, hogy a felperes képviselőjét pártfogó ügyvéd látta el, illetve a 6/1986.(VI. 26.) IM rendelet 14. §-ban foglaltakra is.

Budapest, 2011. június 21.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Győriné dr. Maurer Amália s.k.. Kisbán Tamás s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő